

være de Staters Sag, der havde taget Forbehold, at gøre deres Grunde gældende i det Øjeblik, Kelloggpagtens Principper skulde indføres i Forbundspagten.

Folkeforbundspagtens System til Forebyggelse af Krig og Opretholdelse af Freden hvilede paa 3 Stadier: 1) de Forhold, under hvilke en Stat eventuelt kunde gribe til Krig; 2) Løsning af Konfliktsituationer; 3) Sanktionerne.

Hvad angaar første Stadium (Art. 12), var dette grundlæggende forandret som Følge af Kelloggpagten. Der findes nu ikke længere Forhold, under hvilke man kan gribe til Krig — med Undtagelse af Forsvarskrig. Krigsforbudet er absolut og ubetinget.

Angaaende det andet Stadium maa det bemærkes, at Folkeforbundspagten nærmest hviler paa et Forligssystem. Den knæsætter det i Folkeretten stedse anerkendte Princip om Voldgiftskendelsers absolute Gyldighed, og den giver i nogen Grad en enstemmig Raadsberetning obligatorisk Karakter, men kun indirekte, derved at den Stat, der efter en saadan enstemmig Beretning griber til Krig, rammes af Sanktionerne. Men iøvrigt overlades Løsningen til Parterne selv. I det Øjeblik, man i Folkeforbundspagten indfører det absolute Krigsforbud, maa man logisk ogsaa antage Modobjektet: den fredelige Bilæggelse af Konflikterne. Kelloggpagtens Art. 2 proklamerer dette Princip, men kun paa ganske almindelig Vis uden at anføre noget-somhelst med Hensyn til de Veje og Metoder, der maa følges.

Man staar altsaa paa den ene Side overfor en ganske generel Principerklæring (Kelloggpagtens Art. 2), paa den anden Side overfor er ret ufuldkomment System (Folkeforbundspagten). Ganske vist er Pagtens Mangler for en stor Del opvejet af 1) de bestaaende Forligs- og Voldgiftstraktater, 2) den fakultative Bestemmelse i Domstolsstatutens Art. 36 og 3) Generalakten. Men disse Midler til fredelig Bilæggelse af mellemfolkelige Tvistigheder dækker ikke alle de Situationer, hvor Freden staar

paa Spil. Det synes derfor berettiget, i Overensstemmelse med Ellevemandsudvalget, at indføre en enstemmig Raadsberetning i dette System og give denne obligatorisk Karakter. Det maa anses for højst rimeligt, at en Beslutning, som kan samle alle Raadets Medlemmer, vil være retfærdig og antagelig for alle Medlemmer af Folkeforbundet. Men hvis der saaledes positivt og direkte tillægges en enstemmig Raadsbeslutning samme Retsvirkninger som en Voldgiftskendelse, synes det logisk at opretholde Ellevemandsudvalgets Forslag om, at Raadet ved simpelt Flertal skal kunne beslutte at anmode den faste Domstol for mellemfolkelig Retspleje om en raadgivende Udtalelse vedrørende de Retsspørgsmaal, en Konflikt maatte kunne omfatte.

Med Hensyn til Voldgiftskendelser, hvis Exigibilitet udtrykkeligt er fastslaaet i Art. 13, mente Huber, at man kunde gaa endnu videre: dels gennem det finske Forslag om at gøre den faste Domstol til Appelinstant, dels ved at lade Raadet indkalde Forsamlingen til overordentligt Møde for at skabe Sikkerhed for Voldgiftskendelsernes Gennemførelse.

Hvad endelig den tredie Fase, Sanktionerne, angik, maatte man være særdeles varsom ved Udvidelsen af dette System til andre Tilfælde end dem, der udtrykkeligt var forudset i Pagten. Pagten regnede med 3 Tilfælde, i hvilke Sanktionerne skulde bringes i Anvendelse: 1) Krænkelsen af Art. 12, d. v. s. Angreb uden at have tilbudt en Løsning ad Voldgiftens eller Rettens Vej eller gennem Raadets Mægling; 2) Krænkelsen af Art. 13, 4. Stk., d. v. s. at en Stat griber til Krig imod et Land, som akcepterer Voldgiftskendelsen; i dette Tilfælde søger altsaa en Stat at kuldkaaste en Situation, der er i Overensstemmelse med en Voldgiftskendelse; 3) Krænkelsen af Art. 15, 6. Stk., naar en Stat griber til Krig imod en anden Stat, som antager en enstemmig Afgørelse af Raadet. Ogsaa her kan man gaa ud fra, at den enstemmigt foreslaaede Løsning er acceptabel for alle Stater og at Intervention derfor er berettiget.